

„Korigování informací“ podle Fialy. Bývalý televizní ředitel už tuší, jak to pod „liberálem Rakušanem“ bude probíhat

- CZ24 News | 3. ledna 2023

ČESKO: Poslední věc, kterou byste čekali, že uslyšíte na mainstreamovém zpravodajském kanálu, je pravda. Toto sdělení padne podle mediálního analytika Radima Hrehy jako ulité na pořady České televize, Novy i CNN Prima News, přestože se objevilo v kalifornském médiu. „Na hlas lidu Fialův kabinet zvysoka kašle. Premiér i jeho poradci dobře vědí, že důsledky války s Ruskem se v naší zemi promítnou mnohem negativněji než v zemích na západ od nás,“ reaguje bývalý ředitel Slovenské televize na průzkum CVVM, podle nějž více než polovina dotázaných nesouhlasí s kroky vlády na pomoc Ukrajině.

Jak se v minulém roce promítla do médií skutečnost, že „jsme ve válce“, což při každé příležitosti opakuje premiér Petr Fiala?

Na úvod si pomohu citací části článku *Čtyři minuty neřaděné pravdy na mainstreamové televizi*, z produkce kalifornského média The Unz Review ze dne 8. prosince 2022, které o produkci jakékoli zdejší televize nemá tušení, a přesto evokuje dojem, že analyzuje pořady ČT, Novy i CNN Prima News dohromady:

„Poslední věc, kterou byste čekali, že uslyšíte na mainstreamovém zpravodajském kanálu, je pravda. Ale ať se to může zdát divné, přesně to se stalo ve středu večer v pořadu Tuckera Carlsona. Carlson vyzpovídal novinářského veterána Glenna Greenwalda ve čtyřminutovém segmentu, který poskytl nejlepší ‚srozumitelné‘ shrnutí války na Ukrajině, jaké můžete kdekoli slyšet. A co bylo na rozhovoru tak šokující, bylo to, jak nenuceně oba muži odbočili k tématům, která jsou zásadní pro pochopení toho, ‚jak jsme se dostali tam, kde jsme dnes‘, ale která jsou na všech ostatních kabelových zpravodajských kanálech zcela zakázána. Nesmíte se například dozvědět, že Rusko bylo ‚vlákáno do konfliktu na Ukrajině‘. To nezapadá do scénáře, který byl předán z Bidenova ministerstva zahraničí jejich poskokům v kabelových zpravodajských stanicích. Nesmíte také vědět, že USA nevedou války ‚za účelem šíření demokracie‘ nebo že ‚USA nemají na Ukrajině žádné životní zájmy‘ nebo že ‚Rusko ve skutečnosti není naším nepřítelem‘. Všechna tato témata jsou verbální. O těchto věcech nesmíte ani přemýšlet, což je důvod, proč byla z velké části z jakékoli diskuse o zahraniční politice v korporátních médiích zcela vymazána.“

Foto: Archiv R. Hrehy Popisek: Radim Hreha

Tolik server americké alternativní scény, jejíž aktéři jsou terčem znevažování a nálepkování různých exotů účelového pohledu na svět optikou globalistů. Tito manipulátoři s unikátním citem pro odčerpávání peněz z veřejných zdrojů zapustili kořeny i v Bruselu a v členských zemích EU. Stejně jako v USA ovládli mediální mainstream coby razící štít tunelování veřejného zájmu občanů, kteří odmítají jakékoliv války včetně vraždění civilistů.

Zvrácenou logikou je pochopitelné, že hybridní válka NATO s Ruskou federací sjednotila tuzemské mediální oligarchy, kteří krom Babiše cítí příležitost participovat na ziscích vojenskoprůmyslových korporací coby odměnu za vnucování absurdit veřejnosti typu humanitární bombardování Srbska, zbraní hromadného ničení v Iráku, obrany demokracie v Afghánistánu a mnoha dalších, které analyzovalo kanadské Centrum pro výzkum globalizace.

Tak, v Česku se to po začátku války na Ukrajině řešilo zablokováním médií, od nichž se předpokládalo, že by mohla narušit jednotu informování. Postačilo toto varování všem ostatním médiím, aby si uvědomila, co si mohou dovolit?

Vše naznačuje, že pozice charakterních novinářů v médiích hlavního proudu, jichž je mezi pohrdači veřejností jako šafránu, se po zablokování několika alternativních médií zhoršila. Michala Klímu v roli premiérova poradce pro média a tzv. strategickou komunikaci, což jsou vzletné termíny pro bezbřehou manipulaci a klamání veřejnosti, totiž cenzura vybraných webů neuspokojila, tudíž veřejnost vyzval k udávání spoluobčanů na policii už na základě podezření, že šířili dezinformace. Veřejnosti tak připomněl nejen cenzuru v monarchii, jejíž důsledky v praxi barvitě popsal Jaroslav Hašek, nýbrž i méně vzdálenou realitu heydrichiády. Klímovy charakterové typy nepochybně působily i v reálném socialismu, avšak ani mezi členy ÚV KSČ nedokázaly obdobné výzvy prosadit do praxe.

Nicméně, duchem svobodnějším novinářům postrádajícím aktuálně správné ideologické přesvědčení nezbylo než nahodit aktivistickou masku globalistů, včetně aktivní autocenzury. Prostě klasická pracovní metoda typická pro tvrdou i měkkou totalitu. Přes to všechno jsem byl přesvědčen, že sportovních novinářů se to netýká, že vůči zatuchlé autocenzuře jsou imunní. Opak je však pravdou.

Vážně? Léta jsem pracoval jako sportovní redaktor v Radiožurnálu a moc si nedokážu představit, že by v oblasti sportu fungovala autocenzura. Čím to své tvrzení doložíte?

V době svého působení ve Slovenské televizi jsem měl tu čest osobně poznat sportovního komentátora Karola Poláka, jenž mi vyprávěl o sankcích, které vůči němu uplatnilo vedení bývalé Československé televize, když v šedesátých letech v přímém přenosu hokejového zápasu vzpomenu hvězdné působení Slováka Stana Mikity v týmu Chicago Black Hawks.

O to více mě překvapilo, že unikátní, v pořadí už osmisté druhé brance Alexandra Ovečkina v dresu Washington Capitals, jenž se v historické tabulce střelců NHL zařadil za rekordmana Waynea Gretzkého, tuzemští novináři nevěnovali obdobnou pozornost jako severoamerická média. Oficiální stránky NHL tuto zprávu přinesly jako jednu z TOP akcí uplynulého roku. Dokonce i neobvykle rusofobní deník New York Times přinesl stejnou zprávu jako všechny hlavní americké deníky včetně Washington Post, který navíc nabídl obsáhlý sloupek nazvaný „Než mohl Alex Ovečkin vstřelit 800 gólů, musel vstřelit jeden“. Ovšem nejpřekvapivějším faktem byly komentáře, mezi nimiž krom několika výjimek, které potvrzují pravidlo, nebyl žádný, který by naznačil podezření, že i mezi Amíky působí směřující se bestie.

Co se týče alternativní scény, sleduji asi patnáct serverů, z nichž většina po zablokování přešla na zahraniční domény, kde jsem v jejich produkci nezaznamenal žádnou změnu stylu. Stejně tak jsem neevidoval nějaké autocenzurní aktivity u webů, které zmíněným způsobem nebyly vrchním vládním cenzorem zviditelněny.

K autocenzuře novinářů a médií jako kdyby zavelel premiér Petr Fiala tímto vyjádřením: „My musíme chránit za každou cenu, a na tom záleží osobně i mně, svobodu slova, projevu, všechny atributy, které ke svobodné společnosti patří, na druhé straně lidé mají právo na to, [aby informace byly korigovány](#).“ Máte jako bývalý ředitel Slovenské televize představu, jak by korigování informací, ať už ve veřejnoprávních médiích nebo v ostatním mainstreamu, mělo a mohlo vypadat?

Korigování informací je bezbřehou manipulací a klamáním občanů, jež mohou vykonávat pouze bezpáteří lidé pohrdající drtivou většinou veřejnosti. Z pozice šéfa STV takové zkušenosti nemám. Slovenská televize své diváky, jak konstatovaly příslušné analytické společnosti včetně výroční zprávy za rok 2007, přestala klamat, jelikož vytěsnila čtyři základní nástroje korigování informací.

Editoři, redaktori, moderátoři včetně ostatních profesí ctí tato pravidla 1. Nevyhýbat se ožehavým tématům na vnitropolitické scéně stejně jako v zahraničněpolitické oblasti; 2. Nelhat; 3. Nezakrývat; 4. Neodvádět pozornost. V případě negativních zpráv ze Spojených států, Izraele či zemí EU vždy použít výstupy příslušných národních agentur v kombinaci s odlišným úhlem pohledu jiných relevantních médií příslušné země. Musím však zdůraznit, že výkon mých kompetencí neovlivňovala žádná mediální lobby, což je v Česku nemyslitelné stejně jako kdekoli na Západě.

Nicméně „korigování informací“ jsem poznal v Česku po převzetí televize Nova majiteli její vysílací licence, kteří zcela odstavili amerického investora Ronalda Laudera, jenž byl navíc šéfem Světového židovského kongresu. Důsledkem tohoto majistrštyku pak byla dlouhá veřejná i zákulisní válka, v níž jsem dokonale procítil význam rčení „co tě nezabije, to tě posílí“. Navíc jsem pochopil, že ve válce manipulátorů takové úrovně může prohrát jen a pouze stát, který finanční dopady jejich hrátek zaplatí.

Michal Klíma je hráčem podobného ranku, jenž premiéra dokázal přesvědčit, že ovládnutí myslí občanů je úměrné zdrojům, které se do jejich dezinformování vloží. Na to budou slyšet i byrokrati v Bruselu, kteří najdou spřízněné neziskovky, přes které budou tento ušlechtilý projekt spolufinancovat a všichni budou spokojeni. Pravda, až na veřejnost, ale na ní nikomu ze zainteresovaných nezáleží.

Vládní zmocněnec pro oblast dezinformací Michal Klíma potvrdil Deníku N, že by se mohl stát národním gestorem této politiky. V první polovině letošního roku má vzniknout zákon umožňující policii stíhat šíření dezinformací. Stát by nově mohl tzv. dezinformační weby odštíhnout od reklamy státních institucí - či naopak desítkami milionů korun podporovat média, která se snaží tzv. dezinformace potírat. Co vy na to?

To mě nepřekvapuje, premiér je už plně v osidlech lidí, kteří ovládají mainstream. Úvod kampaně zajistí Bakalovi dezinformátoři a pak to půjde ráz na ráz. Svoboda slova je jedna věc, prachy jsou věc druhá, a záchrana mainstreamu, jehož ovlivňovací potenciál klesá ze dne na den, je věcí třetí. Nyní bude zajímavé sledovat novodobé kozly, jak budou orat mediální zahradu pod taktovkou Michala Klímy. Nejzajímavější budou šablony, podle nichž budou specialisté na dezinformace, odkojení superdezinformátoři, odůvodňovat svá rozhodnutí. Ostatně příležitost cítím i já. Zájemcům nabídnu analýzy analýz Klímových specialistů. Fakt se na ně těším.

Zakladatel Společnosti pro obranu svobody projevu Daniel Vávra se na půdě Poslanecké sněmovny při veřejném slyšení k petici proti omezování svobody slova na sociálních sítích pozastavil nad tím, že ministerstvo vnitra připravuje zákon o dezinformacích, který se snaží obcházet Ústavu ČR tím, že si vymyslel, že když někomu omezíte či ztížíte přístup k obsahu, že to není cenzura. To by samozřejmě byl podraz na společnost. I proto je Vít Rakušan částí společnosti [vnímán jako cenzor](#), což ho dle rozhovoru pro Aktuálně.cz osobně uráží, protože sám se považuje za liberála. Jak jinak má Rakušan a spol. postupovat proti šíření dezinformací, když za tu největší považuje označení právě sebe za cenzora?

Vít Rakušan mi v tomto případě připomíná ministryni Helenu Langšádlovou (TOP 09), kterou média nejspíš na pokyn premiérova mediálního poradce už zcela ignorují. Téma dezinformací ji totiž pohltila natolik, že ani propagandisté České televize nedokázali zakrýt podezření z toho, že se stala obětí jakéhosi dezinformačního stihomamu. Nicméně Langšádlová se dřív nebo později stane vzorem pro své vládní kolegy, jelikož prvotní fáze dezinformační demence se dnes „nosí“ nejen v Evropském parlamentu, nýbrž i v obou komorách Parlamentu ČR, jelikož je důkazem opravdového procítění aktuálních evropských hodnot.

Ale zpátky k ministrovi vnitra. Vít Rakušan v rozhovoru pro Aktuálně.cz nijak netají, že zákon proti šíření dezinformací jeho rezort připravuje v prostředí totalitních fanatiků, kteří by půl národa nejraději poslali na Sibiř, anebo alespoň do Mírova. Následkem dennodenního kontaktu s takovým druhem demokratů může i politika svobodou zlehka políbeného utvrdit v sebeklamu, že je ve vládě opravdovým liberálem v původním významu tohoto termínu.

No a co lepšího než tvůrčí legislativní dílnu takových politiků a jejich úřednické smečky si mohou přát členové establishmentu, kteří potřebují nástroj k zavírání bojovníků za lepší zítřky, které vygeneruje působení Fialova kabinetu. Ostatně Rakušan to pregnantně avizuje charakteristikou připravovaného zákona, jenž prý bude extrémním instrumentem pro extrémní situace ohrožující svobodu, demokracii a systém.

Takže pozor – tady už jde o systém. Budete-li navrhovat znárodnění ČEZu, zavřou vás stejně, jako když vyjádříte nahlas názor o tom, že v zájmu udržení prosperity země a jejích obyvatel je nutno zestátnit subjekty kritické infrastruktury státu. Myslím, že členové establishmentu musí být Rakušanem nadšeni, jelikož vědí, že jejich loutky v Poslanecké sněmovně i v Senátu onen zákon ještě přitvrdí.

Inu, například. budou-li mladí lidé kritizovat systém lichvářského parazitismu, jenž je kvůli bydlení celoživotně zadluží, budou riskovat trest odnětí svobody.

Zaujala mě také ta část Vávrova vystoupení, v níž pravil: „Je jedno, co si někteří zastánci cenzury myslí o inteligenci svých spoluobčanů. Všichni mají stejná práva. Předseda vlády, úředník ministerstva vnitra, český elf, vysokoškolský profesor i paní Vomáčková, co posílá kamarádkám řetězové e-maily. Nikdo nemá žádný speciální statut a právo ostatním cenzurovat informace, protože jsou moc hloupí. Nikde v žádném zákoně se nepíše, že chytřejší lidé, jako třeba bojovník s dezinformacemi pan Kartous, vystudovaný tělocvikář, má jiná, lepší práva než paní Vomáčková.“ Jak se ale vypořádat s tím, že ti chytřejší, ta elita, mají nutkání „plebsu v jeho vlastním zájmu“ pořádně cenzurovat, omezovat a filtrovat?

Chcete-li odpověď jednou větou, pak tvrdím, že vypořádat se s těmito tendencemi nelze. Ptáte-li se proč, tak proto, že na výsledcích jakýchkoli voleb vůbec nezáleží. Tento stát ovládá několik oligarchů, kteří k prosazování svých zájmů dokážou kdykoliv získat dostatečný počet poslanců či senátorů, ať jsou z jakékoliv strany či hnutí. To vše s dokonalým mediálním krytím médií hlavního proudu. Nic na tom nezmění ani Andrej Babiš se svým hnutím ANO, krom toho, že na rozdíl od vůdců pětikoalice má opravdový zájem o důstojný život nejslabších sociálních vrstev. Avšak ani on nemá kuráž k privatizaci ČEZu nebo kteréhokoliv jiného subjektu kritické infrastruktury, jelikož nebude riskovat střet s mocenskou lobby v Bruselu.

Mladí prostě musí vyčkat, až se politická scéna ve Spojených státech přehřeje natolik, že tamní establishment upřednostní řešení domácí revoluce a zbytek svého impéria ponechá jít vlastní cestou. Pak ať bůh chrání Česko před nějakým novým „spasitelem“.

Co v atmosféře plíživé cenzury, blokování webů, výzvam Úřadu vlády k udávání spoluobčanů, slídění a nahlašování nepohodlných sledujete svým aktuálním románem *Neříkej to nikomu*, a kdo především by si ho měl přečíst?

Přečíst by si ho měli především mladí lidé, kteří disponují dostatečným kritickým myšlením. Na straně druhé jsem přesvědčen, že i dříve narozené čtenáře román zaujme. Román měl pracovní název *Svobodný i ve svobodě*, avšak nakonec jsem dospěl k tomuto názvu a rozhodl jsem se ho vydat pod pseudonymem Yukio, jenž je odvozen od jména naší fenky německého ovčáka, která naposledy vydechla několik dnů před vydáním e-kničky, kterou by v tomto roce měla doplnit její knižní forma.

Mohou českou společností výrazně otrást následující měsíce, které s sebou přinesou rekordně vysoké účty za energii, vysokou inflaci a negativní jevy související s válkou na Ukrajině?

Neskončí-li v letošním roce válka na Ukrajině, pak bude vývoj v naší zemi těžko předvídatelný, jelikož členům vlády na prosperitě společnosti a jejich obyvatel záleží až po uspokojení potřeb Vladimira Zelenského. Vláda si je toho vědoma, tudíž pracuje na zákonech, které umožní perzekuci jakýchkoliv projevů nespokojenosti či odporu. Takže uvidíme, co nás všechno letos čeká.

Co si ale mají počít ti, kteří žijí od výplaty k výplatě a už si půjčují i na svou běžnou spotřebu? Vyjdou ve strachu z nesplacitelných dluhů a z exekucí do ulic a na náměstí? Dovolali by se ale nějaké pomoci? Nebo to jsou jen plané obavy, poněvadž premiér Petr Fiala opakovaně slíbil, že jeho vláda nenechá nikoho padnout?

Na místě takto postižených lidí bych začal chodit ke všem volbám a volil bych kandidáty KSČM. Přítomnost komunistů v parlamentu by sice nic nevyřešila, avšak byl by to jasný důkaz odporu vůči polistopadovému režimu, který vytvořil podmínky pro vznik chudé vrstvy, která tady byla naposledy v roce 1948.

Do života u nás se v minulém roce výrazně promítla i válka na Ukrajině. Česko se ze dne na den muselo postarat o téměř půl milionu uprchlíků z napadené země, navíc se zařadilo k těm štědřejším ve finanční, zbrojní i jiné podpoře. Nejnovější průzkum Centra pro výzkum veřejného mínění (CVVM) však ukázal, že s kroky Fialovy vlády na pomoc Ukrajině nyní souhlasí 42 %, naopak více než polovina (52 %) lidí s nimi nesouhlasí. Zevšedněla nám válka? Máme co dělat sami se sebou a platí, že bližší košile než kabát? Hrozí, že by se veřejné mínění postupem času dostalo do ještě většího rozporu s konáním vlády? Měl by pak Fialův kabinet zohlednit „hlas lidu“?

Na hlas lidu Fialův kabinet zvysoka kašle. Jasně to dokázal vstupem Česka do války s Ruskem, aniž by ho zajímal názor veřejnosti. Ostatně premiér i jeho poradci dobře vědí, že důsledky války s Ruskem se v naší zemi promítne mnohem negativněji než v zemích na západ od nás. Výsledný propad životní úrovně dvou třetin obyvatel se pak projeví v parlamentních volbách. Až poté bude Fialův kabinet nucen akceptovat hlas lidu tím, že opustí Strakovku.

Jen dva týdny po Novém roce nás čeká první kolo přímé volby hlavy státu. Sáhnu v rozbouřené době voliči spíše po rázném generálovi, nebo po „mladé a pohledné“ bývalé rektorce, z níž sálá klid a pohoda? A proč ti, kteří tak nadávají na předlistopadovou dobu, zároveň ostrakizují Jaroslava Baštu? Proč je signatář Charty 77 a politický vězeň minulého režimu většinou mainstreamových médií ignorován?

Image rázného generála by snad mohlo zapůsobit na zelené mozky bývalých lampasáků. Ve mně pouze posiluje podezření, že se jedná o klasického kariérního vojáka, jenž bez váhání splní jakýkoliv rozkaz. Mladá a pohledná šibalka, která v pozici rektorky netušila, co se kolem ní děje, budí dojem, že je perfektní týmovou hráčkou, která nezkazí žádnou legraci.

Jaroslava Baštu vnímám stejně jako Václava Havla od roku 1977 do roku 1993. Tedy coby ušlechtilého člověka jasných názorů, s nimiž v drtivé většině plně souhlasím. Permanentní charakterní osobnost jeho typu je však pochopitelným důvodem nenávisti všech typů globalistů včetně mediálních magnátů.

Nakonec i Václav Havel byl sám sebou pouze do roku 1993. Poté se stal talismanem globalistů, jelikož popřel sám sebe, čím se stal mediálně nesmrtelným. Jaroslav Bašta takovým týpkem nikdy nebude, tudíž bude i nadále médii ignorován.

ZDROJ: PL